

mijmering

handhaver

Iets van een wereldverbeteraar heb ik wel in me. Af en toe steekt die kant van mij de kop op, dient er zich iets aan waarvan ik vind dat ik er tegen in het geweer moet komen. Ik moet er eerlijkheidshalve bij zeggen dat die wereldverbeteraarkant van mij niet zelden verband houdt met wat ik beschouw als menselijke kleinheid. Ik kan niet goed tegen mensen die niet bij de feiten blijven en al helemaal niet tegen mensen die zich achter regeltjes verschuilen.

Op mijn dagelijkse tocht naar de Appie werd ik bijna omver gereden door een gezagshandhaver die vrolijk slingerend tussen zijn winkelende medemensen doorfietste. Met zijn zwartblauwe uniform, stevige kistjes, gehelmde hoofd en portofoon aan zijn broekriem was hij een opvallende verschijning in het auto-, brommer- en fietsvrije, kind- en oude mensen vriendelijke voetgangersgebied. Een straat verder zie ik een collega van de fietsende handhaver met een opschrijfboekje in zijn hand een dame van middelbare leeftijd toespreken. De dame stond bedremmeld naast haar fiets, de eerste handhaver, veel eerder op de plaatsdelict dan ik, keek instemmend toe. Ik kon het niet laten. 'Krijgt die mevrouw een bekeuring', vroeg ik hem. Ja, dat kreeg ze. 'Maar u fietste toch zojuist ook tussen de mensen door waar het niet mag'? Ja, maar hij mocht dat. Ik vroeg waarom hij dat wel mocht en de oppassend ogende mevrouw niet. Het antwoord was: de politie mag ook door rood rijden.

Verloren discussie. Ik bracht er nog wat tegenin, maar werd overstelpt met privileges van de politie op gebied van snelheid, decibellen, lichtvoering en verkeersveiligheid. Dat die alleen in geval van grote urgentie of schietgevaarlijke boeven van toepassing zijn zei de man er niet bij. Zielenpoot eigenlijk, maar wel irritant. Als de macht bij de kleineren van geest komt te liggen hou ik mijn hart vast. De mevrouw droop beschaamd af, het kopietje van de bekeuring in haar jaszak proppend. De handhavers sprongen weer vrolijk op de fiets.